

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Petra Mikeše ve věci žalobce: **V. K.**, zastoupený Mgr. Alicí Jeziorskou, advokátkou se sídlem Svornosti 2, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024, čj. OAM-1708/ZA-ZA11-K01-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2024, čj. 18 Az 4/2024-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Alici Jeziorské, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (stěžovatel) pochází z Kazachstánu, je křesťan běloruské národnosti a mluví rusky. Do Česka přicestoval v lednu 2023 jako držitel zaměstnanecké karty.

[2] Dne 5. 5. 2023 zaměstnavatel žalobce propustil z pracovního poměru a 4. 7. 2023 karta pozbyla platnosti. Následně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a vystaven mu výjezdní příkaz s platností od 7. 12. 2023 do 3. 1. 2024.

[3] Dne 18. 12. 2023 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Jako důvod uvedl utlačování křesťanů a rusky mluvících osob v Kazachstánu.

[4] Při pohovoru uvedl, že je lékařem. V Kazachstánu pracoval v nemocnici a poté měl soukromou fyzioterapeutickou praxi. Mimo jiné popsal incident z léta 2021, kdy se na něj

obrátila mladá žena, muslimka, s bolestmi zad. Ošetřil ji. Pak ale k němu přijel její manžel, policista a měl výhrady k tomu, že jako „nemuslim“ léčil jeho ženu bez jeho souhlasu. Žalobce podal stížnost na policii. Když šel do práce, uviděl policejní auto, v němž se nacházel manžel oné pacientky. Žalobce odvezli na policejní stanici a umístili na tři dny v cele. V průběhu pobytu v cele jej člověk bez uniformy bil do břicha a nohou. Řekli mu, že má jedinou možnost, a to opustit Kazachstán. Pak žalobce propustili; před policejní stanicí stála skupinka lidí, která jej obtěžovala. Žalobce byl psychicky na dně, do nemocnice nešel, bál se, aby to nedopadlo stejně jako s jeho stížností. Odjel ze své obce a začal si zařizovat práci v zahraničí. Na jinou policejní stanici či nadřízený orgán se neobrátil. Měl strach.

[5] Žalovaný stěžovateli mezinárodní ochranu neudělil. Neshledal, že by stěžovatel byl v Kazachstánu pronásledován pro svou národnost či náboženství ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Neshledal ani jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

[6] Krajský soud v Ostravě žalobu stěžovatele zamítl. Plně se ztotožnil s rozhodnutím žalovaného. Z informací o zemi původu nevyplývá žádné systematické porušování práv ruský mluvící menšiny. Ruský mluvící osoby v Kazachstánu tvoří významnou a dobře integrovanou menšinu.

[7] Pokud jde o incident z léta 2021, tak žalovaný správně přihlédl k tomu, že žalobce setrval ve vlasti až do svého odjezdu v lednu 2023. Přičemž nečelil žádným problémům, ať již ze strany státních orgánů či soukromých osob. Žalovaný přiléhavě vyzdvihl, že byt žalobce uváděl, že se po incidentu ukrýval a opustil svou obec, připustil i opakované návraty do této obce, včetně účasti na narozeninové oslavě či návštěvy obchodů. To vše bez jakýchkoli dalších obtíží. Jinými slovy žalobce se po dobu roku a půl volně pohyboval po vlasti, což značně devaluje jeho tvrzení o tom, že z obav pobýval jen doma a nevycházel ven.

[8] Z výpovědi žalobce také dle krajského soudu plyne, že ohledně svého věznění v roce 2021 nevyčerpal v domovském státu všechny prostředky ochrany, které mu tento stát poskytuje. S následky se ani neobrátil na lékaře.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatel se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. Rozsudek považuje za nezákonný. Poukázal na to, že krajský soud při rozhodování nevzal v potaz konstantní azylový příběh stěžovatele, který popisuje pronásledování, diskriminaci i vážnou újmu. Nesouhlasí s tím, že by nevyužil právní prostředky ochrany v zemi původu. Když se o to pokoušel, bylo mu vyhrožováno a ničeho se nedomohl.

[10] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl nebo zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu

pokračování

řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel v tomto případě výslovně neuvedl, proč by jeho stížnost měla být přijatelná. Jeho kasační argumentace nicméně směřuje na druhý zmíněný důvod přijatelnosti, tedy zásadní pochybení krajského soudu. Nejvyšší správní soud však žádný z právě uvedených důvodů přijatelnosti v tomto případě neshledal. Úvodem uvádí, že situaci ruský mluvících osob v Kazachstánu se již zabýval a neshledal, že by šlo obecně o relevantní důvod pro mezinárodní ochranu (usnesení NSS ze dne 17. 10. 2024, čj. 5 Azs 147/2024-24, bod 9).

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti trvá na tom, že jeho azylový příběh je věrohodný, konzistentní a je z něj možno dovodit hrozbu pronásledování z důvodu, že je ruský hovořící křesťan. Krajský soud poukázal na to, že ze shromážděných důkazů ve správním spise je patrné, že osoby ruské národnosti, respektive ruský mluvící nejsou v Kazachstánu předmětem žádné systematické diskriminace. Žalovaný i krajský soud se řádně zabývali i konkrétními okolnostmi azylového příběhu stěžovatele. Není tedy pravda, že jej nevzali v potaz. Krajský soud ani žalovaný obecně nezpochybňovali věrohodnost azylového příběhu stěžovatele. Měli však za to, že jeden incident popsaný stěžovatelem, kdy byl zadržen na policejní stanici, není dostatečný pro naplnění azylových důvodů. Zejména kvůli tomu, že stěžovatel nadále v zemi pobýval ještě více než rok a další problémy nezaznamenal. V této souvislosti krajský soud pouze poznamenal, že cesty po Kazachstánu, které stěžovatel sám uváděl, devalvují jeho tvrzení, že po incidentu se ukrýval pouze doma. Tento názor Nejvyšší správní soud považuje za logický a přesvědčivý a nelze v něm spatřovat zásadní pochybení krajského soudu.

[14] Krajský soud také poukázal na to, že ze samotné výpovědi stěžovatele vyplývá, že po svém zadržení na policejní stanici nevyužil žádné právní prostředky ochrany v zemi původu. Ani nevyhledal lékařské vyšetření. I tento závěr je tedy podložen a nejde o zásadní pochybení krajského soudu.

[15] Není také pravdou, že krajský soud chybně vyšel z toho, že incident s manželem pacientky byl způsobem soukromými osobami. Krajský soud naopak uvedl, že manžel pacientky byl policistou. Pouze pro úplnost v bodě 48 rozsudku dodal, že obdobně lze případ žalobce vyhodnotit i v případě, kdy by na tvrzený incident nahlédl tak, že by původcem tvrzeného pronásledování byly soukromé osoby. Šlo tedy pouze o možnou alternativu, která dle krajského soudu na věci nic neměnila.

[16] Pokud stěžovatel poukazuje na dřívější události z let 2011-2012, kdy měl jako zástupce primáře odhalit falšování lékařských zpráv, tak i s tím se logicky a přezkoumatelně vypořádal krajský soud. Poukázal na to, že poté stěžovatel bez problémů vycestoval do Německa. Po svém návratu v roce 2016 se nesetkal s žádným problémem, ať již ze strany soukromých osob či státních složek, obnovil svou praxi, pracovní se mu dařilo. Ani zde tedy nespátňuje Nejvyšší správní soud zásadní pochybení krajského soudu.

[17] Krajský soud měl i za to, že žalovaný dostatečně odůvodnil, proč stěžovateli neudělil doplňkovou ochranu. Důvody, proč u něj při návratu neexistuje reálné riziko nelidského

či ponižujícího zacházení jsou obdobné jako důvody, proč u stěžovatele nedochází k azylově relevantnímu pronásledování.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal žádné zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Uzavírá tak, že kasační stížnost svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve smyslu § 104a soudního řádu správního jako nepřijatelnou odmítl.

[19] Odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 53, č. 4170/2021 Sb. NSS), výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[20] Krajský soud usnesením ze dne 24. 7. 2024 ustanovil stěžovateli zástupkyní advokátku Mgr. Alici Jeziorskou, jejíž odměnu v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 soudního řádu správního). Ustanovená advokátka učinila ve věci jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud nepřiznal odměnu za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože kasační stížnost v dané věci má odkladný účinek ze zákona (32 odst. 5 zákona o azylu). Nešlo tak o účelný úkon právní služby podle advokátního tarifu.

[21] V souladu s § 7 a 9 advokátního tarifu činí odměna za úkon právní služby 3 100 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu zástupkyni dále náleží paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Zástupkyně je plátkyní DPH, proto se její odměna zvyšuje o 714 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 4 114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. února 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu